

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Ing. B. F.**, zast. JUDr. Irenou Kohoutovou, advokátkou, se sídlem nám. T. G. Masaryka 13, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2006, č. j. 38 Cad 22/2005 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni stěžovatele, JUDr. Ireně Kohoutové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 800 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2005, sp.zn. KÚOK/10212/05/OSV-DS/441/SD-81, jímž byl současně zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, a kterým bylo dále rozhodnuto tak, že žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, jako správního orgánu I. stupně, ze dne 28. 2. 2005, č. j.

5801/2000, ve věci dávky sociální péče, která mu byla takto přiznána od 1. 10. 2004 v celkové částce 5810 Kč.

V žalobě stěžovatel zejména napadal výši částky, která mu jako dávka sociální péče byla přiznána, neboť některé jím nezbytně vynaložené a podle něj řádně doložené náklady nebyly správními orgány uznány, dále namítal (s odkazem na příslušná ustanovení) porušení správního řádu a také skutečnost, že správní orgán nedodržuje základní pravidla řízení dle správního řádu. Současně uváděl, že mu za uplynulý měsíc (červenec 2005) nebyla poskytnuta žádná sociální dávka, navrhl předběžným opatřením stanovit výši dávky na zákonem určenou hranici životního minima, tj. 4100 Kč.

Krajský soud v Ostravě po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že dávka sociální péče byla určena ve správné výši, stejně jako datum jejího přiznání. K námitce, že správní orgán nedodržuje základní pravidla správního řízení krajský soud uvedl, že ji neshledal důvodnou. Naopak bylo prokázáno, že žalobce náležitě nespocoval se správním orgánem a porušil § 4 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, když neumožnil provést místní šetření v nemovitosti s poukazem, že jde o domácnost jeho matky. Přesto správní orgán, když žalobce místní šetření neumožnil a nebyly tak dostatečně prokázány jeho majetkové poměry, jej posoudil jako občana sociálně potřebného. Návrh na předběžné opatření krajský soud zamítl s odůvodněním, že výživa a základní životní potřeby žalobce byly průběžně zajišťovány poskytovanou dávkou sociální péče.

Kasační stížnost stěžovatel podal s odvoláním na důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., případně také v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)

Z poměrně emotivně laděného obsahu kasační stížnosti, kde stěžovatel predestiruje svoje úvahy, které ne vždy souvisí s právní stránkou projednávané věci, kde dále vyjadřuje svoje obdobně orientované názory na průběh předchozího řízení, na některé úkony krajského soudu, jakož i příslušných správních orgánů či samotných úředníků, a popisuje s tím související pocity, a kde dále namítá některé formulační nejasnosti či tvrdí formulační nesprávnosti v odůvodnění napadeného rozsudku, apod., považuje Nejvyšší správní soud za právně relevantní následující:

Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) stěžovatel spatřuje jednak v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nenaplnil dikci § 47 odst. 3 tehdejšího správního řádu, a dále v tom, že se krajský soud obdobně nevypořádal se žalobní námitkou, že správní orgán záměnou pojmů „doručení fikcí“ a „úložní doba“ zkrátil úložní dobu zásilek na pouhé tři dny, jakož i v tom, že se soud nedostatečně vypořádal s námitkou ohledně nesoučinnosti ze strany správních orgánů, projevující se v nevydávání kopií písemností.

Dále stěžovatel, již bez podřazení námitek příslušným důvodům kasační stížnosti, vymezeným v § 103 odst. 1 s. ř. s., namítá, že mu měly být započítány další náklady, např. na dopravu a PHM, údržbu domu, užívání movitých věcí třetí osoby (domácnost

jeho matky), apod., a uvádí, že se při stanovení výše dávky cítí být diskriminován z důvodu místa bydliště. Bydlí na vesnici a v porovnání s občany bydlícími ve městě má náklady na dopravu do města, které občan bydlící ve městě nemá. Stejně tak uvádí, že jako nezaměstnaný odkázaný na sociální dávky nikdy nepožadoval ani plat ani explicitní stravné a dokonce ani náhradu za užití svého vozidla, ale pouze zohlednění části cestovného, tedy alespoň jeho vynaložených nákladů na dopravu (pohonné hmoty). Dále stěžovatel uvádí, že je diskriminován kvůli vlastnictví. Bydlí ve vlastním bytě a nemůže prokázat náklady odpovídající nájemnému ve srovnatelném bytě.

V další námitce nesouhlasí, že nespolupracoval se správním orgánem, naopak namítá, že mu správní orgán neumožnil pořídit kopie ze správních spisů, ačkoliv o to žádal i písemně.

Poté namítá, že krajský soud měl rozhodnout o jeho návrhu na předběžné opatření, když jeho výživa a základní potřeby nejsou od července 2005 zajištěny vůbec ničím a je zcela odkázán na laskavost jeho pětasedmdesátileté matky.

Závěrem navrhuje vydat předběžné opatření a tím určit dávku sociální péče ve výši životního minima jednotlivce, a žádá Nejvyšší správní soud o vydání kopií všech listin ze soudních spisů sp.zn. 38 Cad 11/2004 a sp.zn. 38 Cad 22/2005, i ze všech k nim připojených spisů, aby mohl řádně hájit svá práva. Současně navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 12. 2007, podaném na výzvu krajského soudu uvádí, že napadený rozsudek mu byl doručen 23. 10. 2006, napadá všechny výroky rozsudku, a za důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. považuje důvody zahrnuté pod písm. a), b) a d) tohoto odstavce citovaného zákonného ustanovení.

Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou a postup krajského soudu za náležitě a správně odůvodněný v napadeném rozsudku. Proto navrhl kasační stížnost zamítnout a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, spočívajících v odměně advokátovi, včetně DPH.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Městský úřad v Prostějově rozhodnutím ze dne 28. 2. 2005, č. j. 5801/2000, v souladu s § 1 - § 4 zákona č. 482/1991Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s § 1 - § 4 a § 6 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů a dle nařízení vlády č. 333/2001 Sb., kterým se zvyšují částky životního minima, za použití zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, zvýšil stěžovateli dávku sociální péče formou měsíčního opakovaného peněžitého příspěvku na částku 5810 Kč, s účinností od 1. října 2004, přičemž současně rozhodl tak, že odnímá podle § 55 správního řádu odvolání proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek. K odvolání stěžovatele žalovaný změnil rozhodnutí tak, že vypustil část výroku, kterou byl odvolání

proti tomuto rozhodnutí odňat odkladný účinek, přičemž zvýšení dávky měsíčního opakovaného peněžitého příspěvku na částku 5810 Kč, jakož i datum účinnosti tohoto zvýšení od 1.října 2004, ponechal v platnosti.

Stěžovatel v žalobě rozporoval, a obdobně i v kasační stížnosti rozporuje, zejména výši tohoto příspěvku a namítá některá tvrzená procesní pochybení. Dopad změny rozhodnutí žalovaným, tj. změny stran odkladného účinku odvolání, stěžovatel nikdy (tj. ani v žalobě, ani v kasační stížnosti) nerozporoval.

Základní právní úpravou ve vztahu k posuzované věci byly v rozhodné době zákon č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se občan považoval za sociálně potřebného, *jestliže jeho příjem nedosahoval částek životního minima stanovených zvláštním zákonem a nemohl si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním*. Podle § 4 odst. 1 téhož zákona se občan, který se považoval za sociálně potřebného podle tohoto zákona, poskytovaly *jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, popřípadě zvýšených nákladů podle § 2 nebo § 3 odst. 1, a podle § 4 odst. 3 se při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky přiblíželo k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana, k výši příjmu a k majetkovým poměrům*.

Podle § 3 odst. 1 zákona o životním minimu se za *životní minimum občana nebo občanů, jejichž příjmy se posuzovaly podle § 4 společně, považoval úhrn částek stanovených tímto zákonem k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost*. Podle § 3 odst. 2 tohoto zákona se za částku potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana - u jednotlivce nad 26 let - považovala částka 2320 Kč a podle § 3 odst. 3 téhož zákona se za částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost považovala, šlo-li o jednotlivce, částka 1780 Kč.

Podle § 96 odst. 3 zákona o sociálním zabezpečení platilo, a nadále platí, že *změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na výplatu dávky, její výplata se zastaví nebo se dávka vyplácí v nižší nebo vyšší částce*.

Podle těchto zákonných ustanovení správní orgán prvního stupně, stejně jako žalovaný správní orgán (odvolací orgán), sociální potřebnost stěžovatele v nyní přezkoumávané věci také posuzovaly.

Vzhledem k tomu, že stěžovatele bylo třeba posuzovat jako jednotlivce staršího 26 let, jeho životní minimum bylo v době rozhodování, resp. ve vztahu k období, k němuž se rozhodnutí vztahovalo (říjen 2004) tvořeno částkami 2320 Kč za (částka

potřebná k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb) a 1780 Kč (částka potřebná k zajištění nezbytných nákladů na domácnost), celkem tedy 4100 Kč.

Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného a z obsahu správního spisu, příjem stěžovatele nedosahoval částek životního minima a nebylo prokázáno, že by si mohl zvýšit příjem vlastním přičiněním, a i přesto, že nebyly prokázány jeho majetkové poměry, správní orgán jej uznal za sociálně potřebného občana.

Za tohoto stavu věci správní orgán prvního stupně stěžovateli přiznal (a žalovaný potvrdil) částku potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb ve výši stanovené zákonem, tj. ve výši 2320 Kč. Pokud šlo o částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, tu správní orgán prvního stupně přiznal (a žalovaný opět potvrdil) ve výši zjištěné v návaznosti na stěžovatelem doložené a správním orgánem uznané náklady, a to ve výši 3490 Kč, tedy v téměř dvojnásobně vyšší částce, než s jakou počítal zákon o životním minimu. Tuto částku správní orgán vyčíslil „položkově“, přičemž přiznané položky stěžovatel v žalobě nerozporoval a nerozporuje je ani v kasační stížnosti (rozporuje jiné, neuznané položky). Celková částka dávky měsíčního opakovaného peněžitého příspěvku tak byla stěžovateli napadeným rozhodnutím, s účinností od 1. října 2004, stanovena ve výši 5810 Kč, a takto mu byla také vyplacena.

Pokud jde o jednotlivé stížnostní námitky v kasační stížnosti, stěžovatel především namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Tu spatřuje v prvé řadě v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nenaplnil dikci § 47 odst. 3 tehdejšího správního řádu. Toto ustanovení stanovilo, že *v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.*

Nejvyšší správní soud z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku sice zjistil, že zde výslovný odkaz na § 47 odst. 3 správního řádu uveden není, avšak vlastní posouzení toho, jak žalovaný správní orgán svoje rozhodnutí odůvodnil, napadený rozsudek obsahuje. Krajský soud nejenom, že zrekapituloval a posoudil obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ale současně poukázal také na to, co sám zjistil z obsahu spisu (včetně detailního a jmenovitého vyčíslení nákladů stěžovatele), a toto také příslušným způsobem zhodnotil. Těmto otázkám je dokonce věnována podstatná část odůvodnění napadeného rozsudku a to počínaje posledním odstavcem strany druhé napadeného rozsudku a dále celá strana třetí tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné tuto argumentaci krajského soudu nyní podrobněji rekapitulovat, toliko konstatuje, že toto vypořádání se s předmětnou námitkou stěžovatele v kontextu posuzované věci považuje ze strany krajského soudu za zcela dostatečné. S odůvodněním a hodnocením krajského soudu v této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a danou stížnostní námitku nepovažuje za důvodnou.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou, že správní orgán záměnou pojmů „doručení fikcí“ a „úložní doba“ zkrátil úložní dobu zásilek na pouhé tři dny, k tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že z obsahu spisu nezjistil, že by se takto tvrzená záměna pojmů správním orgánem měla dotknout

účinků rozhodnutí žalovaného, ostatně nic takového stěžovatel netvrdil ani v žalobě a nečiní tak ani v kasační stížnosti. K povaze těchto pojmů a k jejich výkladu Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému poznamenává, že sám z obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného zjišťuje, že žalovaný dotčené ustanovení, které toto upravovalo (§ 24 správního řádu) vyložil standartně. Krajský soud na tuto žalobní námitku skutečně výslovně nereagoval, nicméně v situaci, kdy stěžovatel v žalobě neuváděl, že by jím tvrzená záměna pojmů správním orgánem (a v čem), měla rozhodný vliv na právní účinky rozhodnutí žalovaného, nejde podle názoru Nejvyššího správního soudu o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

K námitce, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou ohledně nesoučinnosti ze strany správních orgánů, projevující se v nevydávání kopií písemností, Nejvyšší správní soud z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že krajský soud se touto námitkou výslovně zabýval, hodnotil ji v kontextu vzájemné součinnosti stěžovatele a správního orgánu, a naopak, a v rámci správní úvahy tuto námitku výslovně vyhodnotil jako nedůvodnou. Míra dostatečnosti odůvodnění, či vypořádání se s žalobními námitkami je vždy věcí názoru, a i tady nutně platí, že příp. míra pochybení musí být posuzována z pohledu, zda mohlo jít o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Odepření poskytnutí kopií písemností ze správního spisu účastníkovi řízení, a to zejména těch, které si správní orgán obstaral od jiných subjektů, než od účastníka řízení, může mít vážný dopad zejména tam, kde by byla současně účastníkovi odepřena možnost nahlédnout do spisu a poříditi si z něj výpisy. Toto však z obsahu spisu, ani ze žaloby, nevyplývá, toto stěžovatel netvrdí ani v kasační stížnosti, a Nejvyšší správní soud je po posouzení této stížnostní námitky toho názoru, že se krajský soud s danou žalobní námitkou vypořádal přinejmenším do té míry, že jeho přístup nepřekročil hranici vady řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Za svým způsobem meritorní námitku stěžovatele je podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmě třeba považovat, že mu měly být započítány další náklady, např. na dopravu a PHM, údržbu domu, užívání movitých věcí třetí osoby (domácnost jeho matky), apod., s čímž souvisí i jeho tvrzení, že se při stanovení výše dávky cítí být diskriminován z důvodu místa bydliště, a z důvodu vlastnictví (bydlí ve vlastním bytě).

Tuto námitku je třeba posoudit a vyhodnotit v kontextu režimu úpravy nároku na tuto dávku povaze a charakteru rozhodování o ní. Tyto otázky řešil shora citovaný § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, kde je stanoven výčet skutečností, k nimž se při rozhodování o výši předmětné jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky přihlíželo (*částky životního minima, skutečné odůvodněné náklady na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana, výši příjmu a majetkové poměry*). Žádná bližší upřesnění, jak vykládat uvedené pojmy (s výjimkou částky životního minima a výše příjmu), v předmětné úpravě stanoveny nebyly, a bylo tak věcí posouzení správního orgánu a jeho uvážení, co pod které náklady, jako náklady skutečně odůvodněné a nezbytné, zahrnout, a kdy a o co částky stanovené zákonem navýšit. I když se nejednalo o klasické „správní uvážení“, nepřimo se dá dovodit, že soud by mohl nezákonnost rozhodnutí v takové otázce konstatovat jen tehdy, pokud by správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo pokud by správní uvážení zneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). K tomu však podle názoru

Nejvyššího správního soudu nedošlo. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku v tomto směru uvedl, že námitka zvýšených nákladů na dopravu nebyla shledána relevantní, když nákup pohonných hmot, příp. cestovní náklady k rekvalifikaci (od 1. 10. do 8. 10. 2004) jsou již zahrnuty v částce ke krytí základních potřeb. O nákladech na užívání movitých věcí třetí osoby (domácnost matky) stěžovatel v žalobě nehovořil, a pokud jde o náklady na údržbu domu, ty sice stěžovatel v žalobě zmiňoval, ale učinil tak toliko obecně s odkazem na to, že byly ústně označeny za „technické zhodnocení“ a odmítnuty. Tzn., že tyto náklady správní orgán posuzoval, a stěžovatel nijak v žalobě neuvedl, a nečiní tak ani v kasační stížnosti, proč si myslí, že zohledněny nad rámec zákonných částek býti měly. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že ani tato stížnostní námitka není důvodná, a s ohledem na uvedené nemůže souhlasit ani s tím, že přiznáním předmětné dávky měsíčního opakovaného peněžitého příspěvku ve výši 5810 Kč byl stěžovatel diskriminován z důvodu místa bydliště, a z důvodu vlastnictví (bydlí ve vlastním bytě). To je zřejmé již na první pohled z toho, že stěžovateli byla přiznána vyšší částka, než byla částka životního minima (4100 Kč), která byla zákonodárcem stanovena jako zprůměrnovaná na obvykle dovoditelné náklady, a k níž přicházelo v odůvodněných případech v úvahu případné navýšení, které bylo v případě stěžovatele přiznáno v celkové zjištěné a uznané částce celkem 1710 Kč (tj. přiznaných 5810 Kč *minus* zákonných 4100 Kč).

V další námitce stěžovatel nesouhlasí, že nespolupracoval se správním orgánem, naopak namítá, že mu správní orgán neumožnil pořídit kopie ze správních spisů, ačkoliv o to žádal i písemně. Tady jde do jisté míry o jinak formulovanou již jednou uplatněnou kasační námitku, k níž se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše. Nejvyšší správní soud z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že krajský soud se touto námitkou jmenovitě zabýval, hodnotil ji v kontextu vzájemné součinnosti stěžovatele a správního orgánu, či naopak, a v rámci správní úvahy tuto námitku výslovně vyhodnotil jako nedůvodnou. S tím se Nejvyšší správní soud z důvodů výše podrobněji uvedených ztotožnil.

K námitce, že krajský soud měl rozhodnout o jeho návrhu na předběžné opatření, když jeho výživa a základní potřeby nejsou od července 2005 zajištěny vůbec ničím, a je zcela odkázán na laskavost jeho pětasedmdesátileté matky, Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel uplatňuje námitku, která se za situace, kdy se přezkoumávané rozhodnutí vztahovalo k období října 2004, a přiznaná částka mu byla vyplacena, z povahy věci zcela zřejmě váže k jinému řízení a rozhodnutí. Z toho, co uvádí samotný stěžovatel plyne, že mu určitá dávka byla vyplácena až do června 2005. V nyní posuzované věci (včetně předchozího řízení před krajským soudem) se jedná o rozhodnutí, jež se vztahovalo k dávce za měsíc říjen 2004. Již výše bylo uvedeno, že podle § 96 odst. 3 zákona o sociálním zabezpečení platilo, a nadále platí, že *změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na výplatu dávky, její výplata se zastaví nebo se dávka vyplácí v nižší nebo vyšší částce*. Pokud taková skutečnost nastane, je zahájeno nové řízení a vydáno nové rozhodnutí. Ostatně Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti (sp. zn. 4 Ads 10/2008) známo, že Městský úřad v Prostějově rozhodoval ve vztahu ke stěžovateli o snížení měsíčně se opakující dávky z prostředků sociální péče ode dne 1. 1. 2005. Jestliže tedy bylo po vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného správního orgánu po změně rozhodných skutečností znovu rozhodováno a rozhodnuto o zastavení, snížení či zvýšení

předmětné dávky, pak bylo toto předchozí rozhodnutí překonáno, a za situace, kdy byla jím přiznaná dávka stěžovateli vyplacena, již nebylo možné z titulu takto konzumovaného rozhodnutí rozhodovat o předběžném opatření pro nevyplácení žádné dávky ve vztahu k období, v němž se již daným rozhodnutím dávkový režim neřídil. Proto krajský soud rozhodl správně, když dovodil, že pokud byly po dobu platnosti předmětného rozhodnutí výživa a základní životní potřeby průběžně zajišťovány poskytovanou dávkou sociální péče, musel být návrh na vydání předběžného opatření zamítnut jako nedůvodný.

Stěžovatel navrhuje vydání předběžného opatření i v nyní podané kasační stížnosti. I tady Nejvyšší správní soud musí konstatovat totéž, a to, že z titulu dříve konzumovaného rozhodnutí nepřichází v úvahu rozhodování o předběžném opatření pro nevyplácení žádné dávky ve vztahu k období, v němž se již daným rozhodnutím dávkový režim neřídil. To tím spíše, že z další rozhodovací činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu také známo, že bylo i v dalším období znovu rozhodováno Městským úřadem v Prostějově ve vztahu ke stěžovateli o opakující se dávce z prostředků sociální péče, a to např. v létě r. 2006 (viz věc sp.zn. 4 Ads 129/2007). Z tohoto důvodu nemohl ani Nejvyšší správní soud návrhu na vydání předběžného opatření, spojovanému s nyní přezkoumávaným rozhodnutím, vyhovět. Vzhledem k tomu, že současně Nejvyšší správní soud rozhoduje o meritu podané kasační stížnosti, ve vztahu k návrhu na předběžné opatření již samostatný výrok nečiní.

Žádosti stěžovatele, aby mu Nejvyšší správní soud vydal kopie všech listin ze soudních spisů sp.zn. 38 Cad 11/2004 a sp.zn. 38 Cad 22/2005, i ze všech k nim připojených spisů, aby mohl řádně hájit svá práva, Nejvyšší správní soud taktéž nemohl v požadovaném rozsahu vyhovět. Předně nyní posuzovaná věc u Nejvyššího správního soudu navazuje jen na věc vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 58 Cad 22/2005, a Nejvyšší správní soud tak v nyní projednávané věci se spisem sp.zn. 38 Cad 11/2004 vůbec nedisponuje, a stěžovateli také, ve spojení s nyní projednávanou věcí, nepřísluší po Nejvyšším správním soudu kopie tohoto spisu požadovat.

Pokud jde o spis sp. zn. 38 Cad 22/2005, a vlastní spis Nejvyššího správního soudu v předmětné věci, tedy spis sp.zn. 4 Ads 109/2007, § 45 s.ř.s. předpokládá, že *účastníci, jejich zástupci a osoby zúčastněné mají právo nahlížet do soudního spisu a jeho příloh, s výjimkou protokolu o hlasování a pořizovat si z něj výpisy nebo opisy, nebo žádat, aby jim byl takový výpis nebo opis vydán.* Ze zákonné dikce tak vyplývá, že předmětem výpisu a opisu mohou být jednotlivé písemnosti ze spisu, které stěžovatel označí, a nikoliv celý spis. To již z toho důvodu, že některé části spisu mohou být z nahlížení vyloučeny. Výpisy či opisy ze soudního spisu jsou přitom zpoplatněny. Stěžovatel, ani jeho zástupkyně, po dobu, co je věc vedena u Nejvyššího správního soudu, se za účelem nahlédnutí do spisu k soudu nedostavili, i když soud vyrozuměl zástupkyni stěžovatele o probíhajícím řízení, a také ani jinak stěžovatel o opisy či výpisy jmenovitých písemností ze spisu nepožádal. Opis celého soudního spisu, stejně jako všech jeho příloh, Nejvyšší správní soud stěžovateli poskytnout nemohl. Pokud by stěžovatel požádal o opisy či výpisy jmenovitých písemností ze spisu, soud by mu opisy či výpisy jmenovitě vyžádaných písemností za zákonem stanovených podmínek poskytl, což přichází zpravidla v úvahu v bezprostřední návaznosti na realizované nahlédnutí do spisu, které je obvykle prvním a často také zcela dostatečným prostředkem k tomu, aby účastník v předmětném řízení mohl dostatečně hájit svá práva. To v řízení o kasační stížnosti platí tím spíše, že se rozhoduje zpravidla bez jednání.

Soud uzavírá, že přes subjektivně zjevně tíživou situaci stěžovatele, nemohl stěžovateli přisvědčit. Ze shora uvedeného plyne, že stěžovatel spíše než nezákonnost, pociťuje a vyjadřuje v dané věci nespokojenost se stavem, v němž se nachází. Tento stav však nelze řešit jinak, než způsobem, se kterým zákonná úprava pro tyto případy a situace počítá. Zákonná úprava přiznání předmětné sociální měsíční či opakující se dávky váže na vždy aktuální situaci, a proto se zde, při změně podmínek rozhodování o takové dávce řetězí. Předmětem soudního přezkoumání jsou však případná správní rozhodnutí vždy jednotlivě, a soud při přezkoumání toho kterého rozhodnutí již nemůže přihlížet k následné změně skutečností, rozhodných pro nárok na výplatu dávky.

V nyní posuzované věci je Nejvyšší správní soud toho názoru, že jak žalovaný správní orgán, tak krajský soud, postupovaly v souladu se zákonem. Posouzení zákonnosti případných následných správních rozhodnutí správních orgánů ve vztahu ke stěžovateli a předmětné měsíční či opakující se sociální dávce Nejvyššímu správnímu soudu v této souvislosti nepřísluší.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na její náhradu, neboť stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný, a správní orgán, tedy žalovaný, se v řízení nechal zastupovat advokátem. Tomu, i když byl v řízení úspěšný, Nejvyšší správní soud náhradu nákladu řízení nepřiznal. Nejvyšší správní soud již dříve opakovaně vyjádřil názor, že žalovaný správní orgán je z povahy věci orgánem, který je natolik personálně vybaven, aby mohl před soudy jednat svými zaměstnanci, a nevznikaly by tak žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Irena Kohoutová, byla ustanovena soudem, platí odměnu za zastupování a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, odměna za jeden úkon právní služby ve výši á 500 Kč a dále podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za jeden úkon právní služby ve výši á 300 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová v. r.
předsedkyně senátu